

stor betydning for rigtig mange børn, der oplever det her, at de kan tale med nogle ligesindede. Det at tale med andre børn, som har oplevet det samme, er noget andet end at tale med en voksen om det.

Der er mange af de børn, som efterfølgende har fundet ud af, at der faktisk er andre børn, som oplever det samme, at de ikke er unormale. De har faktisk gået rundt i mange år og følt sig unormale, fordi de ikke har oplevet eller fået beskrevet, at det ikke er unormalt at føle så voldsom sorg og så stor smerte.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Nu undrer jeg mig så lidt, for der står jo også i bemærkningerne til det beslutningsforslag, som fru Sandy Brinck er medfremsetter af, at kommunen allerede nu skal have tilbud til de børn, hvor familien ikke selv kan tage vare om problemerne.

Så er beslutningsforslaget jo i virkeligheden ikke andet end at sige: Vi synes, at den gældende lovgivning er det rigtige. Hvis der kun er tale om, at beslutningsforslaget henvender sig til de børn, hvor familien ikke selv har ressourcerne af den ene eller den anden årsag, er det jo ikke anderledes end den gældende lovgivning.

Det er derfor, det er meget naturligt for mig at opfatte det her, som om det skal gælde for alle. Der mener jeg altså, at det er en styrke i sig selv, at familien må sætte sig ned og bearbejde den sorg sammen, i det omfang familien har ressourcerne til at kunne gøre det.

(Kort bemærkning).

Jette Bergenholtz Bautrup (S):

Jeg vil godt sige til fru Charlotte Dyremose, at det her er ikke et enten-eller, det er et både-og. Det er et tilbud, men vi tager ikke noget fra familien og netværket; de kan stadig komme ind og drage omsorg. Men det er også et tilbud om, at der er nogle beredskabsplaner, ligesom vi har virksomhedsplaner, så man ikke sådan står og famler sig frem. Der er lavet nogle planer for, hvordan man går ind og hjælper et barn eller en ung i sorg, i en krisesituation. Det synes jeg da må være meget vigtigt.

Så undrer det mig at høre, at fru Charlotte Dyremose siger, at hvis det er en lille skole, hvor der kun er 20 elever, er det ikke så nødvendigt, at man har nogle planer. Jeg kunne da forstå på fru Charlotte Dyremose, at hun er enig med den foregående taler fra Dansk Folkeparti i, at hvis

det er en lille skole, kunne de ikke sådan lige lave de planer. Men uanset om det er en lille skole eller en stor skole, er det det enkelte barn, som har meget behov for, at der bliver draget ekstra omsorg. Det er der netop indeholdt i de planer.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Nu synes jeg godt nok, at fru Bautrup er lige lovlig langt ude i fortolkningen af det, jeg sagde før. Det, jeg siger, er jo, at der er stor forskel på, hvilken slags hjælp man kan tilbyde, alt efter hvor stor skolen er. En meget stor skole vil jo have flere ressourcer og vil også have oplevet den her situation flere gange og vil derfor også have mere erfaring med, hvordan man håndterer den her problemstilling.

En lille skole har måske derimod mere brug for at trække på kommunens tilbud og sætte barnet ind i en sammenhæng, hvor der er flere børn, måske fra andre steder i kommunen, som også får en hjælp, og hvor man derfor har et erfaringsgrundlag. Det har skolen jo ganske enkelt ikke, hvis det er så lille en skole, at de har været i den heldige situation, at de simpelt hen ikke har oplevet den her situation før.

Det er derfor, jeg påpeger, at der er forskel på, hvor stor skolen er, fordi det alt andet lige er sådan, at en stor skole nok desværre oftere vil opleve, at et barn mister en forælder, end en lille skole vil.

Det her handler ganske enkelt om, at jeg faktisk ikke mener, at vi skal lægge et ekstra lag ind de steder, hvor familien kan selv. Jeg mener, at vi skal fokusere indsatsen dér, hvor der er nogle børn, der ikke kan få den nødvendige hjælp hjemmefra.

Kl. 18.50

(Kort bemærkning).

Jette Bergenholtz Bautrup (S):

Jeg vil da godt sige til fru Charlotte Dyremose, at når nu det blev sagt tidligere, at det sociale netværk – dvs. serviceloven og socialcentrene – kan henvise til sorg- og krisegrupper, er det rigtigt, men vi skal bare vide, at når et barn står i en krise, skal det helst være nu og her, at der er nogen, der tager hånd om det. Skulle det så være et barn, der er så kriseramt, så der er behov for psykologbehandling eller anden behandling, er det klart, at det må gå gennem socialcentrene. Men det tager tid, og tid koster altså for et barn.